

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl soudkyní JUDr. Věrou Šimůnkovou ve věci

žalobce: J. K.
bytem X

proti
žalovanému: Krajský úřad Středočeského kraje
sídlem Zborovská 11, 150 21 Praha 5

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 15. 3. 2021,
č. j. 168780/2020/KUSK/OLPPŘ/ZAV, sp. zn. 168780/2020/KUSK/3,

takto:

- I. Žaloba se zamítá**
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

Odůvodnění:

1. Žalobce se žalobou podle zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) domáhá zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí (dále jen „napadené rozhodnutí“), jímž žalovaný zamítl odvolání žalobce a potvrdil rozhodnutí Městského úřadu Příbram, odboru správních činností (dále jen „správní orgán I. stupně“) ze dne 2. 10. 2020, č. j. MeUPB 88295/2020/Šn, sp. zn. DÚ/2610/70282/2020/Šn (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“). Prvostupňovým rozhodnutím byl žalobce shledán vinným ze spáchání přestupku podle § 125c odst. 1 písm. k) zákona č. 361/2000 Sb., o

Shodu s prvopisem potvrzuje: J. R.

provozu na pozemních komunikacích, ve znění účinném do 30. 9. 2020 (dále jen „zákon o silničním provozu“), kterého se dopustil dne 14. 7. 2020 v 15:40 hodin při řízení motorového vozidla tovární značky S. S., registrační značky X, na pozemní komunikaci I/4 na zastávce BUS „Na Dole“ ve směru jízdy na Prahu, okres Příbram tím, že za jízdy nebyl připoután bezpečnostním pásem, čímž porušil § 6 odst. 1 písm. a) zákona o silničním provozu. Za spáchání uvedeného přestupku byl žalobci uložen správní trest pokuty ve výši 1 500 Kč a podle § 95 odst. 1 zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o odpovědnosti za přestupky“), povinnost nahradit náklady řízení ve výši 1 000 Kč.

2. Žalobce v žalobě namítá, že rozhodnutí správních orgánů obou stupňů jsou nesprávná, nepřezkoumatelná pro nesrozumitelnost i nedostatek důvodů a trpí zásadními nejen právními vadami, v důsledku nichž byl žalobce zkrácen na svých právech. Napadené rozhodnutí je dle názoru žalobce nepřezkoumatelné pro nesrozumitelnost, neboť dle výrokové části napadeného rozhodnutí žalovaný *„po přezkoumání okolností případu a odvolání obviněného, rozhodnutí správního orgánu I. stupně (...) zamítá a napadené rozhodnutí, potvrzuje.“* Z výroku tak nelze seznat, jak vlastně žalovaný ve věci rozhodl, tj. zda rozhodnutí správního orgánu zamítl, nebo potvrdil. Výrok je tak vnitřně rozporný a proto nepřezkoumatelný s poukazem na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Ads 58/2003-7.
3. Nepřezkoumatelné jsou i některé části odůvodnění, např. z druhého odstavce na str. 6 napadeného rozhodnutí, jenž zní: *„K námitce zmocněnce, kdy rozporuje a výpočtově dokladuje, že výpověď policisty o spatření vozidla na vzdálenost 100 až 120 m při rychlosti 70 km/h a následného zastavení považuje za nereálnou, považuje, ve světle výše uvedeného a i s odkazem na odůvodnění rozhodnutí správního orgánu I. stupně na straně 3 v třetím odstavci za neopodstatněnou.“*, naprosto nelze dovodit, co touto větou žalovaný myslel či jaký je její vztah k řízení. Napadené rozhodnutí je dle názoru žalobce nepřezkoumatelné rovněž pro nedostatek důvodů. Žalovaný zcela nepřipadně argumentuje rozsudky Nejvyššího správního soudu č. j. 1 As 64/2008-42 a č. j. 4 As 19/2007-114, jež na věc žalobce nedopadají, neboť v jeho případě jsou jednak jasně dány důvody, proč by policista B. mohl mít důvod nevypovídat pravdu či se mýlit (žalobce odkazuje na odvolací argumentaci - pozn. soudu), jednak nelze tvrzení policisty jen z důvodu důkazní nouze (vyvolané samotným policistou) automaticky nadřadit tvrzení žalobce, a to zejména v situaci, která budí zásadní pochybnosti o způsobu, jakým policista B. plnil své služební povinnosti. Bylo-li jeho povinností primárně pořizovat fotografie zachycující přestupkové jednání, ale v případě žalobce fotografii pořídit „nestihl“, pak právě případ žalobce spadá do kategorie případů, v nichž je postup policie nestandardní ve smyslu judikatury Nejvyššího správního soudu citované v napadeném rozhodnutí. Žalobce je přesvědčen, že pokud by fotodokumentace existovala, prokazovala by jeho nevinu, neboť bezpečnostní pás měl po celou dobu zapnut. Správní orgán I. stupně měl rovněž možnost vyslechnout policistku, která byla na místě přítomna společně se svědkem B., této možnosti však nevyužil, a tedy nepostupoval tak, aby zjistil skutkové okolnosti bez jakýchkoli pochybností. Tuto skutečnost však v napadeném rozhodnutí žalovaný nikterak nekomentuje, ač na ni žalobce v odvolání upozornil. Žalobce navrhuje zrušení napadeného rozhodnutí a žádá přiznat náhradu nákladů řízení.
4. Žalovaný ve vyjádření k žalobě uvedl, že výrok napadeného rozhodnutí dle jeho názoru nesrozumitelný není, přičemž sloveso *zamítá* se vztahuje ke slovu *odvolání*.

Nesrozumitelná není dle žalovaného ani věta z odůvodnění napadeného rozhodnutí citovaná žalobcem, resp. žalovaný podotýká, že mu není jasné, v čem by měla její nesrozumitelnost spočívat. K tvrzení žalobce, že policista B. měl při silniční kontrole primárně pořizovat fotografie přestupkových jednání, žalovaný uvedl, že není jasné, z čeho tento závěr žalobce dovozuje. Poukázal na to, že policejní hlídka vizuálně dokumentuje i další přestupky, jako telefonování za jízdy, jízdu pod vlivem alkoholu či technický stav vozidel. S obdobnou odvolací námitkou se žalovaný v napadeném rozhodnutí vypořádal. K výtce adresované správním orgánům, že nepřistoupily k výsledku další členky policejní hlídky, žalovaný uvedl, že žalobce důkazní návrh v tomto směru nevznnesl. V odůvodnění prvostupňového rozhodnutí je uvedeno, že výpověď jednoho člena policejní hlídky byla shledána dostačující. K potvrzení věrohodnosti policistů žalovaný navrhl výslech členů zasahující hlídky. Žalovaný navrhl žalobu zamítnout, náhradu nákladů řízení nepožadoval.

5. V replice na vyjádření žalovaného žalobce znovu vysvětlil, v čem spatřuje nesrozumitelnost výroku napadeného rozhodnutí. Podstatou jeho námitky je, že nebylo uvedeno, jak bylo naloženo s odvoláním, když není uvedeno, že bylo zamítnuto. Žalobce dále poukázal na to, že nejsou citována správně ani jeho vyjádření (patrně uvedená v žalobě - pozn. soudu). Rovněž argumentace žalovaného, pokud jde o věrohodnost svědka B., se míjí s podstatou žalobní námitky. Žalobce činí sporným to, že svědek nepořídil o přestupku žalobce záznam, jak měl, což již nelze „dohnat“ následně podanou svědeckou výpovědí.

Skutková zjištění vycházející z obsahu správního spisu

6. Ze správního spisu soud zjistil tyto pro posouzení věci relevantní skutečnosti: Správní orgán I. stupně obdržel dne 11. 8. 2020 od Policie ČR, Krajského ředitelství policie Středočeského kraje, dopravního inspektorátu Příbram oznámení přestupku ze dne 10. 8. 2020, z něhož se podává, že žalobce je podezřelý ze spáchání přestupku podle § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu, jehož se dopustil shora popsáním jedním, spočívajícím v jízdě motorovým vozidlem bez připoutání se bezpečnostním pásem. Z připojeného úředního záznamu se podává, že žalobce byl policejní hlídkou předepsaným způsobem zastaven, přičemž bylo zjištěno, že není za jízdy připoután bezpečnostním pásem. V úředním záznamu je popsáno, jakým způsobem policejní hlídka se žalobcem jednala, jaké doklady po něm vyžadovala a jak žalobce reagoval. V úředním záznamu je dále uvedeno, že skutečnost, že žalobce nebyl připoután bezpečnostním pásem, viděli oba policisté. Z důvodu rychlého projetí vozidla však policista nestihl stisknout tlačítko k nahrání záznamu. Dle úředního záznamu neměl žalobce bezpečnostní pás zapnut po celou dobu, a to i v době, kdy přijel k policejní hlídce. S vyřešením přestupku na místě žalobce nesouhlasil. Z úředního záznamu rovněž plyne, že řidič se choval i reagoval podrážděně, při sepisování záznamu chodil kolem policejního vozidla, které si natáčel a fotografoval.
7. Řízení o přestupku bylo s žalobcem zahájeno doručením jeho oznámení dne 12. 9. 2020, kterým byl žalobce současně předvolán k ústnímu jednání na den 1. 10. 2020. Z protokolu o ústním jednání dne 1. 10. 2020 se podává, že při něm byl vyslechnut jeden člen policejní hlídky nstržm. B.. Úvodem výpovědi popsal, že společně s pprap. K. prováděl silniční kontrolu, při níž měli rozbalený dalekohled, kterým odhalovali přestupky spočívající v nepřipoutání řidiče bezpečnostním pásem a telefonování za jízdy. Když projížděl žalobce, nestihl svědek zapnout záznam. Přestupek žalobce viděli oba členové policejní

hlídky. Dále popsal některé detaily k dotazům správního orgánu I. stupně. Zmocněnci žalobce bylo umožněno klást svědkovi otázky. Do protokolu z ústního jednání zmocněnec žalobce namítl zásadní rozpory ve svědecké výpovědi. Pokud svědek uviděl vozidlo žalobce ve vzdálenosti cca 100 až 120 metrů a jelo-li vozidlo rychlostí 70 km/h, pak neměl svědek čas po 2 s sledování vozidlo zastavit. Vozidlo žalobce se s největší pravděpodobností pohybovalo severovýchodním směrem, což znamená, že za slunečného dne v 15:40 nemohl svědek do vozidla žalobce vidět. Zmocněnec poukázal i na to, že svědek nahlížel při výpovědi do úředního záznamu z onoho dne.

8. Prvostupňovým rozhodnutím byl žalobce uznán vinným ze spáchání shora uvedeného přestupku. V jeho odůvodnění správní orgán I. stupně uvedl, že skutkový stav má za dostatečně objasněný shromážděnými podklady, přičemž neshledal potřebu provádět důkazy další. Vyjádřil se k úvahám žalobce, zda svědek B. mohl či nemohl stihnout zastavit vozidlo na vzdálenost 100 až 120 metrů poté co jej cca 2 s sledoval v dalekohledu. Správní orgán I. stupně poukázal i na to, že nepřipoutání bezpečnostním pásem nebylo pozorováno toliko v dalekohledu, ale i poté, co bylo vozidlo zastaveno, a řidič se přiblížil k policejní hlídce na několik metrů. Dále poukázal i na fotodokumentaci z místa, z níž je patrné, že do interiéru vozidla vidět je, přičemž fotografie byly pořízeny zepředu proti směru, z něhož vozidlo přijelo. Správní orgán I. stupně poté zhodnotil jednotlivé důkazy, uvedl, které skutečnosti jimi má za prokázané, a vyjádřil se k dalším výhradám, které zmocněnec žalobce při ústním jednání vznesl.
9. Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce odvolání, o němž rozhodl žalovaný napadeným rozhodnutím.

Splnění procesních podmínek a rozsah soudního přezkumu

10. Žaloba byla podána včas, osobou k tomu oprávněnou a proti rozhodnutí, proti kterému je žaloba přípustná. Soud vycházel při přezkumu žalobou napadeného rozhodnutí ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování žalovaného (§ 75 odst. 1 s. ř. s.), přičemž napadené rozhodnutí přezkoumal v mezích uplatněných žalobních bodů, jimiž je vázán (§ 75 odst. 2 věta první s. ř. s.). Vady, k nimž by bylo povinen přihlédnout i z moci úřední, soud neshledal.
11. Soud o žalobě rozhodl bez jednání, a to v souladu s § 51 odst. 1 s. ř. s., neboť žalobce ani žalovaný k výzvě soudu nesdělili, že by s takovým postupem nesouhlasili. Důkaz výsledkem druhé členky policejní hlídky soud pro nadbytečnost neprovedl, neboť má přestupek za dostatečně objasněný a prokázaný obsahem správního spisu.

Posouzení žalobních bodů

12. Podstatou posuzované věci je jednak to, zda je napadené rozhodnutí přezkoumatelné, a to ve výrokové části v tom směru, zda z ní plyne, jak bylo naloženo s odvoláním žalobce a s prvostupňovým rozhodnutím, a pokud jde o žalobcem poukazovanou část odůvodnění jednak to, zda svědek B. měl důvod nevypovídat pravdu v souvislosti s tím, že nepořídil o přestupku žalobce vizuální záznam, čímž dle žalobce nesplnil služební povinnosti. Žalobce tvrdí, že se přestupku nedopustil, neboť měl bezpečnostní pás po celou dobu zapnutý.
13. Soud se nejprve zabýval námitkou nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí, neboť vlastní přezkum rozhodnutí je možný pouze za předpokladu, že napadené rozhodnutí splňuje kritéria přezkoumatelnosti. Tedy, že se jedná o rozhodnutí srozumitelné, které je

opřené o dostatek relevantních důvodů, z nichž je zřejmé, proč žalovaný rozhodl tak, jak je uvedeno ve výroku jeho rozhodnutí. Nepřezkoumatelnost rozhodnutí je natolik závažnou vadou, že k ní soud přihlíží i z úřední povinnosti bez námítky. Soud dodává, že podle judikatury při soudním přezkumu napadeného rozhodnutí tvoří rozhodnutí správních orgánů obou stupňů ve správním řízení jeden celek, navzájem se argumentačně doplňují, takže nepřezkoumatelnost jednoho lze kompenzovat druhým, a to v obou směrech (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 7. 2008, č. j. 2 As 20/2008-73, a rozsudek ze dne 31. 10. 2014, č. j. 6 As 161/2013-25). Žalobce zpochybňuje přezkoumatelnost napadeného rozhodnutí ve výrokové části a v konkrétní shora citované části odůvodnění.

14. Výrok napadeného rozhodnutí zní takto: „*Krajský úřad Středočeského kraje, Odbor legislativně právní a krajský živnostenský úřad (dále jen „odvolací správní orgán“), po přezkoumání okolností případu a odvolání obviněného, rozhodnutí správního orgánu I. stupně vydané dne 2. 10. 2020 pod sp. zn.: DÚ/2610/70282/2020/Šn, č. j.: MeUPB 88295/2020/Šn, podle § 90 odst. 5 správního řádu, zamítá a napadené rozhodnutí, potvrzuje.*“ Je zjevné, že nesrozumitelnost spatřuje žalobce v tom, že ve výroku není uvedeno, že se *odvolání zamítá*, nýbrž že se *prvostupňové rozhodnutí zamítá*. Z uvedeného je však zcela zjevné, že jde o chybu v psaní, kterou je možné kdykoliv opravit opravným rozhodnutím, neboť vůle žalovaného je zcela zjevná a krom chyby v psaní, překlenutelné celkovým výkladem obsahu napadeného rozhodnutí, nevzbuzuje žádné pochybnosti o tom, že odvolání žalobce bylo zamítnuto, neboť je zcela nepochybné, že prvostupňové rozhodnutí bylo potvrzeno. Výrokovou část napadeného rozhodnutí je nutné interpretovat v souladu s jeho odůvodněním, z jehož posledního odstavce je zcela zjevné, že žalovaný odvolání žalobce zamítl a prvostupňové rozhodnutí potvrdil. Žádný jiný alternativní výklad se nenabízí. I žalobci ostatně muselo být jasné, že bylo jeho odvolání zamítnuto, v důsledku čehož proti němu podal tuto žalobu. Soud připouští, že by žalovaný měl věnovat zvýšenou pozornost rovněž formální stránce písemného vyhotovení rozhodnutí, zvláště jde-li o jeho výrokovou část. Nicméně to nic nemění na vysloveném závěru soudu, že jde v tomto případě o kdykoliv opravitelnou chybu v psaní, která nemá vliv na jeho přezkoumatelnost pro účely soudního přezkumu.
15. Pokud jde o žalobcem výše citovanou pasáž z odůvodnění napadeného rozhodnutí, ani zde nelze přisvědčit jeho argumentaci. Jde sice o souvětí obsahující tzv. vyšínutí z větné vazby, což je jev, kdy další část věty nenavazuje syntakticky správně na část předcházející, nicméně i tak je z něj patrné, že námítku, v níž žalobce činí spornou část výpovědi svědka B. o spatření vozidla na vzdálenost 100 až 120 m při rychlosti 70 km/h a jeho následného zastavení, považoval žalovaný za neopodstatněnou. Obtížnější srozumitelnost je však překlenutelná bez pochyb po vícero přečteních a nemůže mít za následek nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí ani jako celku ani v této dílčí části. Námítce nepřezkoumatelnosti soud nepřisvědčil ani v části, v níž žalobce tvrdí, že žalovaný nevypořádal odvolací námítku, že bylo třeba vyslechnout i druhou členku policejní hlídky. Soud se seznámil s doplněním odvolání žalobce, přičemž v něm nenašel žádnou část, v níž by žalobce neprovedení výslechu druhé členky policejní hlídky zpochybnil. Jelikož je napadené rozhodnutí přezkoumatelné, může soud přistoupit k jeho přezkumu v rozsahu uplatněných žalobních bodů.
16. Úvodem považuje soud za vhodné připomenout, že v případě přestupku spočívajícího v tom, že žalobce nebyl za jízdy připoután bezpečnostním pásem, nebyla-li tato

skutečnost zdokumentována foto- či video-záznamem, je správní orgán rozhodující v řízení o přestupku odkázán především na svědeckou výpověď členů policejní hlídky, případně dalších osob. Úřední záznam sám o sobě je toliko prvotní indicií, z níž správní orgán získává poznatky o tom, jak se podle líčení úřední osoby, která jej sepsala, měly věci seběhnout. Následně je však třeba přistoupit k provedení výslechu osob, které byly jednání, v němž je spatřován přestupek, přítomny. Lze konstatovat, že tímto způsobem správní orgány postupovaly, když vyslechly jednoho z členů policejní hlídky – svědka B.. Žalobce v této souvislosti činí sporným, že svědek B. mohl mít důvod vypovídat nepravdu či se mýlit, neboť nesplnil řádně služební povinnosti. V nepořizení záznamu spatřuje žalobce právě onu nestandardnost svědčící o nedostatečnosti takové výpovědi pro uznání žalobce vinným přestupkem. Dle žalobce měla být vyslechnuta i druhá členka policejní hlídky.

17. Otázkou věrohodnosti svědecké výpovědi policisty se Nejvyšší správní soud ve své judikatuře již zabýval, přičemž opakovaně judikoval, že policisty lze obecně považovat za nestranné a věrohodné svědky, neprokáže-li se v konkrétním případě opak. O takové případy půjde zejména tehdy, pokud jsou ve výpovědích policistů rozpory, existují-li důkazy svědčící o zaujatosti policistů vůči osobě obviněného, v případě šikanózního postupu policistů apod. (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 1. 2016, č. j. 6 As 126/2015-42, bod 19 a na něj navazující rozsudek ze dne 23. 4. 2020, č. j. 8 As 142/2019-39, bod 31). Za takové nestandardní okolnosti označil Nejvyšší správní soud například to, že je řidič nad rámec kontroly dokladů a testu, zda není pod vlivem alkoholu, podroben rovněž detailní kontrole technického stavu vozidla a povinné výbavy, aniž by k tomu byl dán důvod na základě konkrétního podezření (srov. závěry rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 6. 2011, č. j. 7 As 83/2010-63). K ničemu takovému však v případě žalobce nedošlo. Žalobce byl při silniční kontrole podroben standardní kontrole dokladů a testu, zda není pod vlivem alkoholu. Soud naopak z podrobného úředního záznamu policejní hlídky seznal, že to byl žalobce, kdo se při silniční kontrole choval podrážděně a reagoval vznětlivě prakticky na každý pokyn policejní hlídky. Policejní hlídka i za této situace postupovala standardně, dokončila silniční kontrolu, přičemž sepsala oznámení přestupku a postoupila jej správnímu orgánu I. stupně. Soud neshledal ničeho, v čem by mohl být spatřován jakýkoli náznak nepřátelství či zaujatosti vůči žalobci. Soud zcela odmítá úvahu žalobce, že averze policejní hlídky se zakládá na tom, že žalobce při silniční kontrole policistům oponoval a tím je proti sobě popudil. To by v konečném důsledku *ad absurdum* znamenalo, že otázka budoucího posouzení věrohodnosti policisty by byla závislá na tom, jak se řidič (budoucí přestupce) chová v průběhu silniční kontroly. Žalobce soudu nijak nevysvětlil příčiny svého ne zcela standardního chování při silniční kontrole, přičemž lze souhlasit s tím, že policisté plnily toliko své služební povinnosti a využívaly oprávnění plynoucí jim ze zákona. Námitka, že svědek B. měl důvod nevypovídat pravdu či se mýlit, proto není důvodná, když soud nezjistil žádné nestandardní okolnosti, které by měly o jeho nevěrohodnosti či zaujatosti svědčit. Pro úplnost soud dodává, že se nezabýval podrobněji odvolací argumentací, na kterou žalobce odkázal. Soud v řízení o správní žalobě nehledá aktivně argumentaci jinde, než v žalobních bodech. Žalobním bodem však není poukaz žalobce na argumenty, které uplatňoval kdekoliv v řízení před správními orgány. Soud nemůže začít procházet podání žalobce z předchozích řízení a hledat v nich, zda snad nějaký tam uvedený argument nemá význam též pro řízení o správní žalobě (srov. obdobně závěry rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 7. 2020, č. j. 10 As

200/2020-32).

18. Důvodná není ani námitka žalobce, že policejní hlídka byla povinna zaznamenat přestupkové jednání žalobce předmětným dalekohledem, neboť takovou povinnost právní předpisy nestanoví. Lze jistě připustit, že důkazní pozice správního orgánu I. stupně by byla jednodušší, pokud by takový záznam existoval. Nicméně sama skutečnost, že se v případě žalobce záznam nepodařilo nahrát, nesvědčí nic ani o nestandardním přístupu policejní hlídky ani o tom, že odpovědnost žalobce za přestupek za takové situace nelze prokázat. K možnostem dokazování přestupku, spočívajícímu v držení telefonního přístroje při řízení vozidla, tedy přestupku z povahy věci velmi podobnému tomu, který je předmětem nynějšího posouzení, se Nejvyšší správní soud vyjádřil např. v rozsudku ze dne 21. 9. 2011, č. j. 2 As 52/2011-47, takto: *„V takové situaci je klíčové zhodnotit věrohodnost a konzistentnost výpovědí svědků. Není v takové situaci nutně nezbytné, aby součástí spisu byly i důkazní prostředky jiné, zejm. fotografie, videa apod. Skutečnost, že řidič vozidla drží v ruce telefonní přístroj, je totiž objektivně vnímatelná lidským zrakem. Proto tvrzení policistů, že stěžovatelku viděli držet v ruce za jízdy telefonní přístroj, může být samo o sobě věrohodným důkazem, aniž by byl předložen další důkaz, neboť k tomu není potřeba odborná znalost ani zvláštní vybavení.“* Soud je rovněž toho názoru, že zde není žádný důvod pochybovat o tom, co svědek B. vypověděl. I přestupek spočívající v nepřipoutání se za jízdy bezpečnostním pásem, je přestupkem, který je pozorovatelný pouhým okem a není k němu zapotřebí žádných zvláštních znalostí ani schopností. Podstatné je v nyní posuzované věci rovněž to, že žalobce nevznnesl v řízení o přestupku žádné návrhy na doplnění dokazování. A to ani ve vztahu ke slyšení jako svědka druhé členky policejní hlídky, ani spolujezdkyně, která v době silniční kontroly seděla ve vozidle žalobce a mohla svou svědeckou výpověď k objasnění věci přispět. Správní orgán I. stupně se přezkoumatelně vypořádal i s tím, proč k výsledku druhé policistky nepřistoupil. V žalobě sice žalobce namítá, že druhá policistka měla být vyslechnuta, na straně druhé ovšem brojí proti tomu, aby soud vyhověl návrhu žalovaného na její výslech před soudem. I z toho je zjevné, že žalobci nejde ve skutečnosti o to, aby svědkyně byla vyslechnuta, nýbrž aby oddaloval pro něj nepříznivé rozhodnutí ve věci. Soud proto neuvěřil ani tvrzení žalobce, že bezpečnostním pásem připoután byl, neboť pro tento závěr žádný důkaz nesvědčí. Naopak má soud výpověď svědka B. za prokázané, že žalobce bezpečnostním pásem za jízdy připoután nebyl.

Závěr a rozhodnutí o náhradě nákladů řízení

19. Vzhledem k tomu, že žalobní body nejsou důvodné a soud nezjistil žádnou vadu, k níž by byl povinen přihlídnout i bez námítky, byla žaloba zamítnuta jako nedůvodná (§ 78 odst. 7 s. ř. s.).
20. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce nebyl v řízení úspěšný, a proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Procesně úspěšnému žalovanému soud náhradu nákladů řízení nepřiznal, neboť mu v řízení nevznikly žádné náklady převyšující náklady na běžnou administrativní činnost a ostatně ji ani nepožadoval.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší

správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha, 26. listopadu 2021

JUDr. Věra Šimůnková, v. r.
soudkyně